

valtningsselskab uden ophold skal indsætte forskud og deposita modtaget fra kunder på en særlig kunde-konto i et kreditinstitut, og at kundekontoen skal holdes adskilt fra selskabets egne midler, har været gældende siden d. 1. juni 2000, der var ikrafttrædelsesdato for lov nr. 392 af 30. maj 2000. Dette krav var, som det fremgik af den tidligere overgangsbestemmelse, også gældende før lovens ikrafttræden, hvilket indebærer, at institutterne også uden kravet i § 97, og før den 1. juni 2000 var forpligtede til at indsætte kundernes midler på en særlig kundekonto. Samtidig finder konkurslovens regler om omstødelse fortsat anvendelse på kunders midler, der efter stk. 1, er overført til en særlig kundekonto.

Til nr. 42

Den foreslåede ændring medfører, at der ikke længere kræves særskilt tilladelse for at formidle kontakt mellem en investor og et pengeinstitut eller en fondsmægler. De pengeinstitutter, der kun formidler kontakt mellem kunder og andre værdipapirhandlere, skal således ikke længere have tilladelse som værdipapirhandler, og dermed ikke opfylde reglerne for værdipapirhandlere. Dette vil indebære en administrativ lettelse for de pågældende pengeinstitutter.

Der sker i den forbindelse ingen ændringer i forbrugerbeskyttelsen. Det institut, som kunden henvises til, skal iagttage alle regler om forbrugerbeskyttelse over for den pågældende kunde. Kunden skal således behandles efter de samme regler som kunder, der henvender sig direkte.

Til § 2

Til nr. 1

Der foreslås en sproglig præcisering i § 9, stk. 2, nr. 1, hvor ordet »pålægges« erstattes med »er pålagt«. Med den foreslåede ændring tilsigtes en anvendelse af bestemmelsen svarende til § 64, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 2

Den foreslåede ændring er en præcisering, som skal sikre, at personer, der har anmeldt betalingsstandsning eller indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord, bliver omfattet af bestemmelsen, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger, vedkommende befinder sig.

Bestemmelsen skal som hidtil ses i sammenhæng med § 9, stk. 1, nr. 3, hvorefter en person, som har ud-

vist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis, ikke kan være medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af § 7. En person, der som følge af insolvens, jf. § 9, stk. 1, nr. 2, har måttet fratænde en virksomhed omfattet af § 7, må derfor påregne, at vedkommende i en periode efter betalingsstandsningen eller insolvensforløbet er afsluttet, ikke vil kunne godkendes som egnet og hæderlig. Som hidtil vil der være tale om en konkret vurdering.

Med den foreslåede ændring tilsigtes en anvendelse af bestemmelsen svarende til § 64, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 3

Finanstilsynet er efter en række EU-direktiver og standarder forpligtet til løbende at påse, at direktionen og bestyrelsen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, lever op til krav om egnethed og hæderlighed. Finanstilsynet er ligeledes forpligtet til at have passende midler til at sikre, at disse krav overholdes.

Efter de gældende regler kan Finanstilsynet kræve, at selskabet omfattet af § 7, stk. 1, afsætter en direktør, der ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 9. Efterkommer bestyrelsen ikke Finanstilsynets påbud om at afsætte direktøren, er Finanstilsynets eneste reaktionsmulighed at inddrage det pågældende selskabs tilladelse i medfør af § 92, stk. 1, nr. 4.

Opfylder et bestyrelsesmedlem ikke kravene til egnethed og hæderlighed i § 9, og nedlægger vedkommende ikke af egen drift sit hverv, er Finanstilsynets eneste reaktionsmulighed ligeledes at inddrage selskabets tilladelse jf. § 92, stk. 1, nr. 4.

Med den nye § 12 e vil Finanstilsynet fortsat kunne påbyde et selskab omfattet af § 7, stk. 1, at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Efterkommer virksomheden ikke påbuddet, vil Finanstilsynet kunne benytte sin generelle hjemmel i § 95, stk. 2, til at pålægge selskabet som sådant tvangsbøder. Tvangsbøder anses for at være et bedre tvangsmiddel til at sikre et hurtigt og effektivt indgreb end muligheden for at inddrage selskabets tilladelse. Sidstnævnte mulighed bevares dog, men vil kun finde anvendelse i helt ekstreme situationer, hvor alle andre indgrebsmuligheder er udtømte.

Finanstilsynet får endvidere mulighed for at gribe ind direkte over for bestyrelsesmedlemmer i selskaber omfattet af § 7, stk. 1, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift